

GOR IN DOL IN GOR IN ...

Jutranji pogled skozi okno – moker asfalt, čez hribe se vleče sivina, sivina. Pa kateri vrag mi je skočil v glavo tisti hip, ko sem se prijavila na 6 ur Kališčal? Najbrž kakšna sončna nedelja. Zdaj pa tole. Kisel dan, turobna sobota, neobetavna vremenska napoved in povrhu še doma tooliko dela. A dogovorjena sem bila z Andrejo, zato nisem hotela zatajiti, lepo je namreč, če človek dane obljube tudi drži. Pa dokončajmo, kar smo začeli. Sem pa kar takoj sklenila, da bom z Andrejo skušala doseči dogovor, da greva na Kališče samo enkrat, še zlasti, če bo vmes začelo deževati.

Nahrbtnik je bil tokrat težji kot navadno. Nobeni stvari se nisem mogla odpovedati. Vse kot običajno, zraven pa še ena pelerina pa še dodatna vetrovka pa še dežnik pa še ... ne vem kaj že. In ker sem bila že v negativistični formi, sem Andrejo še prepričala, da je parkirala na parkirišču – vse po pravilih, da bova ja lahko čim dlje hodili. Saj zato sva šli, a ne!? Namerno sva se odpravili malo kasneje, da bo naval prvih zagrizenih tekmovalcev že mimo. Seveda sva s tem zamudili tudi priložnost, da bi se najini nahrbtniki tovorili na žičnici in ne na najinih hrbtih, pa kaj naj zdaj. Na startu sva bili torej (zadnji?) edini, ura se je pomaknila že čez pol deveto. Ekipa organizatorjev na startu je bila odlično razpoložena in je kar takoj odpihnili delček jutranje sivine.

Korak je bil na začetku težak in počasen, kot vreme. Pa prav nobene tekmovalnosti. In nobenih planincev. Kot da je pot na Kališče izumrla. Andreja se je prilagodila moji ekskluzivno tekmovalni hitrosti. Padli sva v klepet, malce sem molila zraven tisto znano »bog daj kiše, da ne šetam više,« a nebo se je nekam priliznjeno jasnilo, o dežju ne duha ne sluha. Pa nič. No, potem se je le prikazalo nekaj »netekmovalnih« planincev, ko so se dobro razpoloženi vračali v dolino, za njimi že tudi nekaj tekmovalcev, ki so hiteli proti izhodiščni poziciji. Pa trojke Korošcev, ki jih ni bilo moč zgrešiti. Kar nekaj trojk. In potem kmalu še cela armada tistih, ki so se vzpenjali že drugič. Čez drn in strn, po bližnjicah, le redki po poti. Tako se tudi umikati ni bilo treba prav dosti.

Pri drugi klopci, kjer je bila kontrolna točka, sva poleg žiga dobili še dodatno spodbudo - energijski napitek in prijazne besede. Nadstandard. Počasi sva nadaljevali pot in ob tem sem nekatere obraze videla že tretjič ta dan. Prav zanimivo tole potovanje proti vrhu, ni kaj reči. A presenetilo me je, da je marsikateri imel celo čas poklepetati in se pošaliti. Očitno le ni vse samo v hitrosti. Ima teh 6 ur Kališča tudi druge čare ...

Ko sva prispeli na Malo Kališče (ali kako že rečejo), kakšnega posebno očarljivega razgleda na Storžič res ni bilo, a prav hudo tudi nisva jokali za njim. Jaz sem imela čisto zadosti dela s hojo, saj je bil na poti sneg in včasih je šlo za korak naprej in dva nazaj. A v povprečju očitno več naprej kot nazaj, saj nama je uspelo priti na cilj. Pri koči pa okrepčilo in nasmejani obrazi »prostovoljcev«. Malo me je mikalo, priznam, da bi se lepo umaknila nekam v kot in končala svojo avanturo, a kaj, ko o dežju ni bilo niti sledu in Andreja na kapitulacijo niti slučajno ni pomislila. Kaj pa mi je preostalo, kar takole se pa že ne bom potuhnila! Odločila sem se, da se bom kljub veliki navezanosti na nahrbtnik oziroma njegovo vsebino, za nekaj časa ločila od njega. Lepo sem ga postavila pod teraso in – ja, odpravila sem se v dolino. Ob premljevanju nepolitičnih tem sva bili presenetljivo hitro v dolini. No, ne bi o tem, da sva nekatere srečali četrtič ali petič ali ne vem kolikič že, da sva imeli čas z nekaterimi tudi poklepetati in da so bili vsi presenetljivo dobro razpoloženi. Bliže je bil potok, bolj neumno se mi je zdelo, da bom šla prav kmalu spet gor ... Ja, včasih pa človek res počne kaj, na kar ni čisto enoznačnih odgovorov, zakaj to dela. A vse temne misli so se poskrile, ko je z druge strani potočka priplaval vonj po pravkar pečenih palačinkah. Ja česa vsega se ne lotijo tile fantje! Palačinke s čokolado! Meni,

sladkosnedu, so se oči zasvetile (in sline pocedile, se ve). Z Andrejo sva si vzeli kar konkreten odmor, se posladkali z vročimi dobrotami (izgubljene kalorije je vendar treba čim hitreje nadomestiti!) in se zraven še iz srca nasmejali. In drugi vzpon po takšni vsestranski motivaciji sploh ni bil več posebno težka odločitev.

Marsikdo naju je prav prijazno vprašal, če greva tretjič (tako kot je šla večina tistih pred nama!) pa sva vsem z veseljem pojasnili, da midve pa drugič. Na srečo ni imel nihče kakšnega posebnega komentarja na »najin uspeh«. Kar lepo sva napredovali, sem se bala, da bom obupano gledala na stezico, ki sem jo ta dan že prehodila v obe smeri. A z Andrejo sva po poti reševali ne le Slovenijo in njeno politiko, ampak za spremembo cel svet in se tako kar naenkrat znašli na jasi. No, od tam naprej pa so se ovinki zares malček podaljšali, posebno zaradi snega, za katerega sem verjela, da je v teh dveh urah čudežno izginil. Pa ni, samo še malo bolj zoprno je drselo kot prej. Neverjetno, še vedno so bili vsi, ki sva jih srečali, prav dobre volje, in še vedno so posebej izstopali Korošci. Navzgor pa so dirjali le še redki.

Občutek zmagovalstva, ker sva uresničili svoj cilj, pa je prav adrenalinsko povečala skupina tekmovalcev »navijačev«, ki so glasno spodbujali prišleke – tisti hip naju. Ja, bilo je super. Koliko nasmejanih obrazov, koliko zagretilih prostovoljcev, ki so tako ali drugače sodelovali pri izvedbi tekmovanja, da ne omenjam prav posebej kuharjev, ki so poskrbeli, da nihče ni obnemogel zaradi porabljene energije. Mmm, odlična enolončnica, sva se strinjali z Andrejo.

Koča je pokala po šivih, komaj sva se stisnili za eno od miz in počakali, da je na cilj priteknel še zadnji – najboljši – tekmovalec. No, mimogrede, uspelo mu je kar šest vzponov. Nimam komentarja. A moje zadovoljstvo ob tem dejstvu ni bilo kaj manjše. Navsezadnje, dosegla sem zastavljeni cilj. Andreja je ob tem zagotovila, da naslednje leto pa trikrat. Ona že mogoče ...

Še pot navzdol. Redke popotnike, ki so se odločili za popoldanski obisk Kališča, sva srečali, a temu se ni bilo čuditi. Vreme ni bilo najbolj vabljivo za obisk planin, sonce ni vabilo v višave, celo dežne kaplje so se začele ponujati, zato je bila previdnost pri sestopu še kako na mestu. Malo odveč nama je bil tisti zadnji del po cesti, a ker avto ni hotel sam gor, sva pač midve morali dol.

Jutranje sivine ni bilo več. Delo doma je počakalo, dež ni pretiraval, v škatlico spominov pa sva dodali še en lep dan.

Irena